Bárdosi Attila

Maszlagok - Tanversek

Amikor a vízióim utolérnek

Azt álmomban sem gondoltam soha,
egyszer én is eljutok majd oda,
ahol a logikám tanácstalan,
és magam fogom okolni magam
mindazért, ami ma megtörténik.

– Harcoltam az „utolsó töltényig”?
Hisz sebeimet sorra föltépik,
és vízióim valóra válnak
halálos döfést adva a mának. –
Vagy megigéztem látomásomban,

amivel jövőmnek ellentmondtam?
Jó irányt véltem látni a rosszban,
s ez megfoszt szabad akaratomtól.
Az okoknak az okozatokból
kell tanulniuk. Miért nem teszik?

Látnunk kéne az utolsó szemig,
mielőtt holnap csak vak születik,
ki azt hiszi, arany, amit tapint,
és lefizetheti vele a kínt;
pedig csak rozsdamarta vasdarab.

A kutya saját farkába harap;
mibe kapaszkodhat, más nem akad.
Fájdalmában vonyít a balga eb,
nem számít, hogy jobbra vagy balra megy.
Gazdájának gondolja a botot,

ütéséhez már rég hozzászokott,
– ha eldobják, te is visszahozod.
Néha-néha ugyan még feljajdul,
maga elé kölykét teszi pajzsul;
és ma ez pecsételi meg sorsát.

A víziók most sorra valóra válnak,
semmi nem állhat ellent az időárnak.

Kép keret nélkül

Azt hitette el velem a képzelet,
hogy hatalmam lesz mindig minden felett.
Megmondom, minek kell történni velem
akkor is, ha az okot nem ismerem.

Azt hittem, amit befejeztem, az kész,
és nem a véletlen dönt, hanem az ész;
a boldogsághoz elég lesz két kezem
– naiv voltam, ma már nevetek ezen.

Kinézek a kertkapun, és mit látok?
Jobbra is, balra is arctalan bábok.
Vezényszóra lépnek, az irány mindegy;
aki egyszer elindult, végig is megy.

Tanácstalan vagyok, idegenek mind,
mundéron utálok mindenfajta színt.
Lehet tőlem barna, sárga vagy piros;
a szövetből az idő mindent kimos.

Aki tegnap piros volt, az ma sárga,
s lehet, hogy azt holnap barnára váltja.
Lényeg a test, ami magára ölti;
minden színben ugyanúgy lehet ölni.

Azt hitette el velem a képzelet,
a festmény a fontos, nem a képkeret.
Mégis jobb, ha keret nélkül maradok,
így nem lesz, amire felakasszatok.